

te blikket for å se det store bildet. Dette bildet blir imidlertid skjemet både av vel mye selvhevdelse, og av at han systematisk framhever de elementene som passer hans egen narrativ, og overser eller fortrenger de som ikke gjør det, samtidig som han tillegger folk han er uenig med, bakenforliggende motiver.

For å svekke eritreernes rett til asyl påstår han at det er den eritreiske militærtjenestens lengde (18 måneder) som i seg selv utgjør forfølgelse, mens den i virkeligheten er en slaveliknende straffeeksersis av ubestemt lengde. Selv flyktet han fra militærtjeneste i Jugoslavia da landet brøt sammen.

Vil stramme inn

Ganske oppsiktsvekkende skriver han at det ikke hadde skjedd noe spesielt i Syria i 2015 som skulle føre til at Norge tok flere kvoteflyktninger. Selv den blinde måtte jo se at fire års krig hadde gjort alt verre. Han går lenger enn UDI i å friskmelde Russland som trygt returland og han presenterer gjentatte ganger påstander om kostnadene ved dagens asylpolitikk uten å nevne hvor kontroversielle tallene er.

Taraku vil stramme inn adgangen til asyl markant, og han vil ha et lavt antall kvoteflyktninger. Han argumenterer både godt og grundig for sitt standpunkt, og det er ikke mer kontroversielt enn at han nok kan få gjennomslag for det meste i sitt eget parti. Men han blir selv en alarmist når han til slutt skriver at ukontrollert masseinnvandring kan gjøre oss til Hellas. Slike stråmenn dukker opp flere ganger i teksten, og svekker den.

Motforestillingene til tross, vi har svært god bruk for begge disse bøkene – og debatten i Agendas kantine må gjerne strømmes, slik at vi alle kan følge den.

SVEN EGIL OMDAL

I januar nektet en gruppe asylsøkere å forlate Aksdal. Saken fikk stor oppmerksomhet i norske medier. Men det er behov for bøker som bidrar til en bedre debatt om innvandring, skriver vår anmelder og anbefaler to nye, men ulike, bøker.

FOTO: JAN KÅRE NESS

Anmeldelse klassisk CD-plater

PRODUKTIV KOMPONIST

Klassisk

Per Nørgård:

- **Symfoni nr. 2 og 6.**
- Oslo-filharmonien, dir.: John Storgårds.
- Dacapo.
- **Symfoni nr. 4 og 5.**
- Oslo-filharmonien, dir.: John Storgårds.
- Dacapo.

Per Nørgård er en storartet symfoniker.

Per Nørgård, årgang 1932, var og er en enormt produktiv komponist. Per dags dato har det blitt over 400 verk. I alle sjangre, inkludert flere operaer. Symfoniene har et tidsspenn på nesten 60 år, fra symfoni nr. 1 fra 1953–55 til den siste, nr. 8, fra 2011. Med disse nylig utgitte fire symfoniene, med Oslo-filharmonien og John Storgårds, settes en ny standard for tolkning av hans symfoniske kunst.

Det er en kunst som har en enorm ekspressiv kraft, og som mest av alt assosierer til naturkrefter. Selv om metamorfoseprinsippet er mest dominerende i Nørgårds tidlige periode, der han ville utforske det nordiske sinnets univers, er den stadige formforvandling gjennomgående for det meste Nørgård skrev. I symfoni nr. 2 (fra 1971–72) bruker Nørgård sin uendelighetsrekke, der bestemte intervaller presenteres i skiftende belysninger på forskjellige nivåer og i forskjellige tempi. Musikken er som flytende lava og av tilhøreren kreves en slags frittflytende oppmerksomhet. Den flytende prosessen merker vi også i symfoni nr. 6, kalt Når alt kommer til alt.

Selv om Nørgårds signatur er lett gjenkjennelig i hans symfonier, er de svært så forskjellige. Hver av mine symfonier føler jeg som et helt kontinent for seg har han sagt. Symfoni nr. 4 er resultatet av Nørgårds møte med den schizofrene sveitsiske multikunstneren Adolf Wölfli kunst på kunstmuseet Louisiana høsten 1979. Lag på lag av (ofte) fargesprakende detaljer, kaos istedenfor kosmos, passet Nørgård som da var i en slags krise. Man kan si at symfoniene hans, og de forskjellige periodene i hans kunstnerliv i det hele tatt, utviklet seg gjennom kriser. Symfoni nr. 4 er i to satser med titlene Den indiske rosehage og Den kinesiske heksesjø og overgangen mellom disse er abrupt. Det er oss andre som er gale, hvis vi ikke vet at vi lever på en katastrofe hvert sekund, har Nørgård sagt.

Å høre gjennom disse symfoniene er som å gjennomgå en katarsis. Man føler seg renset etterpå.

ARNFINN BØ-RYGG

VAKRE STEDER

Klassisk musikk

Arve Tellefsen

- Bilder fra et musikerliv
- 2 cd-er
- Simax

Det ligger i tittelen for denne utgivelsen at Tellefsen ser seg tilbake på et musikkliv som her er representert med verk, eller utdrag av verk, som strekker seg fra 1972 til 2000.

De første tre sporene på cd 1 er tidligere ikke utgitt. Det samme gjelder siste spor på cd 2.

Siden debuten i 1959 er Arve Tellefsen blitt sammenlignet med Ole Bull. Og utallige ganger har vi hørt ham i I Ensomme Stunde (med undertittelen La Mélancolie!). Tellefsen har i årtier ikke bare vært vår fremste fiolinist, men også vår fremste musikkformidler. Og han har oppnådd å bli folkekjær, uten å gå på akkord med det kunstneriske. På dette utvalget, som han selv har gjort, hører vi ham i verk som strekker seg fra Bach og Haydn til Valen, Sjostakovitsj og Arne Nordheim. Det viser Tellefsens spennvidde. Tellefsen gikk aldri av veien for å spille samtidsmusikk, samtidig som han tolket melodiose verk som har et stort publikum.

I Bach, Haydn og Mozart, sammen med Scottish Chamber Orchestra (cd1, spor 1,2 og 3), legger vi merke til hvor lett og uanstrengt spillet hans er og hvordan fiolinen hans synger. Av Sibelius' fiolinkonsert skulle vi gjerne hørt mer enn siste satsen (cd 1, spor 7). Tellefsen er desidert en av de beste fortolkerne av Sjostakovitsj (cd 1, spor 9,10 og 11).

I Grieg har Tellefsen den norske friskheten som behøves, i samspill med Eva Knardahl (cd 2, spor 1) og med Håvard Gimse (cd 2, spor 2 og 3). Valens fiolinkonsert satte han standarden for (cd 2, spor 5, 6 og 7), med Trondheim symfoniorkester og Ole Kristian Ruud som dirigent. Det samme gjelder Nordheims fiolinkonsert, der Tellefsen samarbeidet med Nordheim (cd 2, spor 5, 6 og 7). Den er med Oslo-filharmonien og Christian Eggen som dirigent.

Johan Halvorsens Spurven fra Suite Mosaïque og Sindings romance op. 9 er de eldste opptakene, med Robert Levin. Så, etter Ole Bulls I Ensomme Stunde, kommer et ukjent opptak, de høyest virtuose 11 Bellini-variasjoner av Ole Bull, i et opptak fra Stockholm i 1981. Det var en overraskelse.

Selv om det på denne utgivelsen for det meste dreier seg om utdrag av verker (satser fra fiolinkonsert og fiolinsonater), så er dette mer enn smakebiter. Det er det vi kan kalle vakre steder i musikken, som godt lar seg høre isolert.

ARNFINN BØ-RYGG